

Dr. Domonkos Ottó

Esettanulmány

Előzmények

N.Z. 41 éves nőbeteget eszméletlen állapotban, magas lázzal szállították az osztályra. Heteroanamnézisből megtudható volt, hogy chronikus alkoholbeteg. Osztályra érkezése előtt hetek óta folyamatosan fogyasztott alkoholt. Utóbbi napokban hőemelkedése, majd láza lett, tudatállapota rosszabodott, a korábbi alkoholos zavartsága végül eszméletlenségben végződött.

Kórlefolyás

Statusából kiemelendő magas láz (38.7, majd 39.3C), tensio 90/60, pulsus 114/min, kontaktusképtelenség (kizárólag fájdalomingerre reagált), hepatomegalia (2hu), az emelkedett májenzimek és a magas vvt-süllyedés (112mm/ó), vizeletében genny és baktériumok.

A gyenge általános állapot (169 cm, 42 kg, atrophias izomzat, icterusos sclerák, „májszagú lehelet”) és a felvételi status orvosi értelemben nem biztatott jó prognózissal.

Hepatitis statusát Hepamerz infúzióval, pyelonephritisét antibiotikummal kezeltük, iv folyadékpótlással kiegészítve.

Állapota stabilizálódott, mély eszméletlensége változatlanul fennállt.

Lánya ekkor keresett meg, és kért tőlem egy személyes beszélgetést, ami több mint egy órán át folyt közöttünk.

Megtudtam, hogy bár édesanyja alkoholbetegsége egyáltalán nem újkeletű, jó ideje nem nyúlt pohárhoz és egy patikában képzett gyógyszerészasszisztensként dolgozott, amikor beütött a baj. Neve – legyen – Kálmán. A (volt) párja, aki elhagyta őt. Hosszú és kínos haldoklással múlt ki a kapcsolatuk megannyi veszekedéssel, idegőrlő kétséggel majd kétségbeeséssel édesanyja részéről, aki nagyon kötődött Kálmánhoz és nélküle elveszettnek érezte magát, nem tudott mit kezdeni az életével, a társtalanság állapotával. Eleinte tartotta magát, bejárt rendszeren dolgozni, ellátta a háztartást, önmagát, csak szótlanná, befeléfordulóvá vált, elmaradozott az ismerős társaságból, inkább egyedül ücsörgött otthon. Hogy mikor nyúlt újra

a pohárhoz, azt nem tudta pontosan a lánya, de egyszer ismét a jólismert „piaszagot” érezte rajta, bár akkor nem volt részeg. Egyre gyakoribbá vált édesanyjánál az ivás, most már az „alkoholos befolyásoltságon” át egészen a súlyos részegségig. Folyamatossá, mindennaposá mintegy hónapja vált az alkoholfogyasztás, ami magával vonta a munkahelyről való elmaradást, a háztartás és önmaga elhanyagolását végül pedig az önellátásra való képtelenséget, bevizelést, egyéb testvadászok kontrollálatlan ürítését.

Világossá vált előttem, (amit idősebb kollégáim is érezhettek, ezért kellett komolyan küzdeni az osztály költségvetését alaposan megterhelő Hepamerz igénylésekor) hogy ez az ember meg akar halni.

Amikor ezt megértettem, tudtam, mit teszek az elkövetkező időben.

Hétágyas kórteremben feküdt a hölgy, akit ennyire megviselt a létezés. Ebben a teremben mindenki az én kezelésem alatt állott (mondhatná valaki, hogy az „én betegem volt”, valójában olyan lények voltak, akiket támogattam abban, hogy meggyógyuljanak) és jól ismertek, így mindenki teljesen természetesnek tartotta, hogy az eszméletlen beteg ágya mellé húzok egy széket és halkán beszélni kezdek hozzá.

Elmondtam, hogy tudok róla, mi történt vele az elmúlt időben, azt is, hogy a lánya mesélte el nekem, aki nagyon szereti őt. Elmeséltem, milyen volt az, amikor hasonló érzelmi válságon mentem keresztül. Ezek az Élet legtermészetesebb dolgai, amit csak akkor látunk igazán, ha már egy kicsit távolabb vagyunk tőle. Első alkalommal nagy vonalakban csak felvázoltam neki egy kapcsolatomban történetét – érezhette, az általa átéltek más számára is ismerősek lehetnek.

Naponta többször is – amikor időm engedte – megálltam ágyánál és beszéltem hozzá.

Figyeltem arra, hogy legyen egy olyan időpont, amikor minden nap ugyanakkor ülök le az ágyához és erre bizton számíthat. (Ha most érzelmi szálakat pengetnék, azt mondanám, azt a módszert követtem, amit a Róka tanított a Kishercegnek).

Az első két napban semmilyen szemmel látható változás nem volt észlelhető. Mérhető paraméterei jobbak lettek, láza 38C alá csökkent. 4 napja állt gyógyszeres kezelés alatt.

Tovább folytattam vele a látszólag egyoldalú beszélgetést. Hosszan elidőztem apró részleteknél, hangosan gondolkodva az egykoron velem megtörténteken, belemerülve az átélt érzelmekbe. Saját történetemből erősebben kidomborítottam azokat a részeket, amelyeket párhuzamba állíthatott a vele történetekkel. Tudatosan kerültem azt, hogy verbálisan felhívjam a figyelmét a vélhető párhuzamokra („na ugye, velem is ez történt”) meghagyva neki a lehetőséget, hogy annyiban ismerjen a saját történetére az elhangzottakban, amennyire és

amelyik részeket magáénak érzi. Ezek a beszélgetések természetesen mindig "happy enddel" végződtek abban az értelemben, hogy optimista végkifejletet sejtető érzésekkel hagyjam pihenni őt, amikor távozom az ágya mellől. Egyszerű, ám csodálatos dolgokról volt szó. Elmeséltem neki, milyen fantasztikus dolog megpillantani egy pillangót. Ahogy a szikrázó napsütésben, egy koranyári délelőttön a kék égbolt háttére előtt megcsillan a fény a szivárvány összes színében pompázó szárnya elbűvölő rajzolatán. Az Élet csodálatos dolog. Az öröm, a szépség minden pillanatban rendelkezésre áll, hogy csodáljuk.

(Én magam akkor értettem-éreztem ezt meg, amikor Faludy Gy. Pokolbéli víg napjaim c. művében leírta, milyen magasra repítette az a gyönyör, amit kora reggel, amikor munkába hajtották őket, érzett az elétáruuló hegyvonulat festői ívének megpillantásakor. Amire figyelsz, az a világod.)

Beszélgetéseink negyedik napján (kórházi tartózkodásának hatodik napja) vettem észre egy alig látható könnycseppet a szeme sarkában. Még ugyaneznap egy mosolyra emlékeztető halvány arc kifejezés is felderengett ábrázatán.

Másnap felébredt.

Láztalan volt Első kérdése: a doktor úr beszélt hozzám?

Ezen elgondolkodtam. Amit tettem, ösztönösen tettem, mindenfajta tudományos előképzettség, előre megírt forgatókönyv nélkül. Azt tudtam, hogy tudatalattijához elhatolnak a szavak, amiket hall, az azonban meglepetés volt, hogy megismeri a „beszélőt”.

Általános állapota napról-napra jobb lett, felült, levest már evett.

Folytattuk „beszélgetéseinket”, immár mindkét lény aktív közreműködésével. Ezek a szó hagyományos értelmében véve már valódi beszélgetések voltak. Elmondta, ami az eszébe jutott, hallgattam, ha valami rezonált bennem az elhangzottak valamely elemére, akkor azt elmondtam.

Ami igazán szembetűnő volt, az a jó, időnként már-már derűs kedélyállapota. Olvastam már róla, hogy komatózus állapotban a tudat lehetőséget kap arra, hogy újraszervezze önmagát (ezért tekintenek a balesetekre mint nem-véletlen eseményekre) és ezért fontos az, hogy ilyen állapotban milyen hatások érik. Életemben akkor láttam ennek először kézzelfogható hatását (és kollégáim hitetlenkedő arc kifejezése is eléggé impresszionáló volt).

A beteg ugyanis meggyógyította önmagát. Rendelkezésre álltak a megfelelő körülmények, tudata(tudatalattija) és teste pedig olyan természetességgel végezte a dolgát, ahogyan az éjszakát felváltja a nappal ragyogása.

Megbeszélés

Szubjektív kommunikáció. Ez a kifejezés akkoriban teljességgel ismeretlen volt számomra. Mai ismereteimmel már pontosan nyomonkövetem a történeteket. Az elfogadó, támogató közeget és a – szakmai nyelven szólva – pozitív szuggestiók hatását, a figyelem, az érzelmi élet fókuszának áthelyezését a kellemes, a boldogság ígérő dolgokra. Lennon szavaival élve: „All you need is love”.

Epilogus

Két és fél hónappal később fiatal, csinos hölgyet láttam az osztály folyosóján, látogatóba jött egy beteghez, és aziránt érdeklődött, melyik teremben találja. Megmondtam neki, majd indultam (volna) a dolgomra. Megérintette a kezemet és azt mondta: „Köszönöm, doktor úr!” Nem ismertem meg. „Tudja, én voltam az, aki...” Igen... Ő az. Ez a Létező megszerette Önmagát. Köszönöm.

In Memoriam John Lennon.